Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος — *Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἰανουαρίου 1909* — *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 9*

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' *(Συνέχεια).*

Καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐνοοῦσαν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ὁ μυστηριώδης θερμαστὴς ἦτο ὁ Διάβολος ὁ ἴδιος, ἐσυλλογίζοντο σοβαρῶς μήπως ἦτο κανὲν τέρας, δραπετεύσαν ἀπὸ τὰς φανταστικὰς χώρας τῆς Ἀποκαλύψεως...

Τώρα, οἱ ἔντρομοι αὐτοὶ περίεργοι περιμένουν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ αὐτοκινήτου, ὄχι πλέον ἀπὸ λεπτοῦ εἰς λεπτόν, ἀλλ' ἀπὸ δευτερολέπτου εἰς δευτερόλεπτον!...

Καὶ ἰδού, περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, ἀκούεται κρότος ὡς μακρυνῆς βροντῆς, καὶ ὁ κονιορτὸς τῆς ὁδοῦ ἐγείρεται εἰς τολύπας περιδινουμένας. Στρογγυλώδεις συριγμοὶ διασχίζουν τὸν ἀέρα, εἰδοποιοῦντες τοὺς θεατὰς νὰ ποσυρθοῦν εἰς τὰ ἄκρα, διὰ νὰ διέλθῃ τὸ τέρας, τὸ ὁποῖον δὲν ἐλαττόνει τὴν ταχύτητά του. Καὶ ὅμως ἡ λίμνη Μίσσιγκαν ἀπεῖχεν ἐκεῖθεν μόλις ἥμισυ μίλλιον, καὶ μόνον ἡ ὁρμή, ἡ φόρα ποῦ εἶχε τὸ αὐτοκίνητον, ἔφθανε διὰ νὰ τὸ ρίψῃ ἐντὸς τοῦ ὕδατος!.. Μήπως ὁ μηχανικὸς δὲν ἦτο πλέον κύριος τῆς μηχανῆς του;

Περὶ τούτου δὲν ἔμενε πλέον καμμία ἀμφιβολία. Ἡ ἅμαξα, πάντοτε μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, ἔφθασε μέχρι τοῦ Μιλβωκέε καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τρέχῃ. Ἀφοῦ ὑπερέβαινε τὴν πόλιν, θὰ ἐβυθίζετο ἆρά γε εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Μίσσιγκαν;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἅμα ἐξηφανίσθη εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, δὲν ἀνευρέθη πλέον ἴχνος τῆς διαβάσεώς της.

«Ὁ κονιορτὸς τῆς ὁδοῦ ἐγείρεται εἰς τολύπας περιδινουμένας...»
(Σελ. 69, στ. α'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Ἀγγλίας

Καθ' ἣν ἐποχὴν ἀνέγραφαν τὰ γεγονότα ταῦτα αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες, εἶχα ἐπιστρέψῃ πρὸς ἑνὸς ἤδη μηνός.

Εὐθύς, μόλις ἔφθασα, ἐζήτησα νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ προϊσταμένου μου. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸν ἴδω. Λόγοι οἰκογενειακοὶ τὸν εἶχαν ἀναγκάσῃ νὰ ἀπέλθῃ, καὶ ἔμαθα ὅτι θὰ ἀπουσίαζε μερικὰς ἑβδομάδας. Ἀλλ' ἀναμφιβόλως, ὁ κ. Οὐάρδ ἐγνώριζεν ἤδη τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποστολῆς μου. Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τῆς Βορείου Καρολίνας εἶχαν ἀναγράψῃ ἀκριβέστατα τὰς λεπτομερείας τῆς ἀναβάσεώς μου εἰς τὸ Γκρέηντ-Ἄϋρυ μετὰ τοῦ Δημάρχου του Μόργκαντων.

Φαντάζεσθε τὴν μεγάλην ἀπογοήτευσιν, ἡ ὁποία μὲ κατεῖχεν ἕνεκα τῆς ἀποτυχούσης ἀποπείρας, ἐκτὸς τῆς περιεργείας μου, ἡ ὁποία ἔμενεν ἀνικανοποίητος. Δὲν ἠμποροῦσα ὅμως νὰ συνειθίσω εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι δὲν θὰ ἱκανοποιεῖτο τοὐλάχιστον εἰς τὸ μέλλον... Πῶς; Νὰ μὴν ἐξιχνιάσω τὰ μυστήρια τοῦ Γκρέηντ-Ἄϋρυ; Ὄχι! καὶ ἐὰν ἀκόμη ἐπρόκειτο δεκάκις, εἰκοσάκις νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀπόπειραν, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον νὰ χαθῶ!...

Προφανῶς, δὲν ἦτο ἀνώτερον τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπέτρεπε τὴν εἴσοδον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς φωλεᾶς. Τὸ νὰ ὑψωθῇ ἐν ἰκρίωμα μέχρι τῆς στεφάνης τοῦ περιζώματος, τὸ νὰ ὀρυχθῇ μία δίοδος διὰ μέσου τοῦ χονδροῦ ἐκείνου τείχους, δὲν ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον. Οἱ μηχανικοὶ τῆς ἐποχῆς μας ἐπιχειροῦν καθημερινῶς πολὺ δυσκολώτερα ἔργα. Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν κατάκτησιν τοῦ Γκρέηντ-Ἄϋρυ, ὑπῆρχε τοῦτο τὸ σπουδαῖον πρόσκομμα, ὅτι ἡ δαπάνη τοῦ ἰκριώματος θὰ ἦτο δυσανάλογος πρὸς τὰς ἐξ αὐτοῦ ὠφελείας. Θὰ ἐδαπανῶντο πολλαὶ μυριάδες δολλαρίων, καί, ἐπὶ τέλους, εἰς τί θὰ ἐχρησίμευε τὸ πολυδάπανον τοῦτο ἔργον; Ἂν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῶν Κυανῶν Ὀρέων ὑπῆρχεν ἡφαίστειον, κανεὶς βέβαια δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸ σβύσῃ καὶ

ἂν ἔκρηξις ἠπείλει τὴν χώραν, κανεὶς δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ...Ὥστε ὅλη ἐκείνη ἡ ἐργασία θὰ ἐγίνετο ἐπὶ ματαίῳ, καὶ μόνον ποῦ θὰ ἱκανοποιοῦσε τὴν περιέργειαν τοῦ κόσμου.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅσον καὶ ἂν ἦτο τὸ εἰδικὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐνέπνεεν ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ὅσην καὶ ἂν εἶχα ἐπιθυμίαν νὰ πατήσω ἐπὶ τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ, βεβαίως μὲ ἔξοδα ἰδικά μου οὔτε ἰδέα κἂν νὰ τὸ ἐπιχειρήσω, καὶ ἔλεγα κατ' ἐμαυτόν: «Ἰδοὺ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀμερικανοὺς δισεκατομμυριούχους! Ἰδοὺ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀντὶ πάσης θυσίας ἔπρεπε νὰ διεξαγάγουν οἱ Γκούλδ, οἱ Ἄστορ, οἱ Βάνδερμπιλτ, οἱ Ροκφέλλερ, οἱ Μακαί, οἱ Μόργκαν!.. Ἀλλὰ ποῖος νὰ τὸ συλλογισθῇ; Οἱ μεγάλοι αὐτοὶ *Τράστερ* ἔχουν τόσα ἄλλα πράγματα εἰς τὸ κεφάλι των!...»

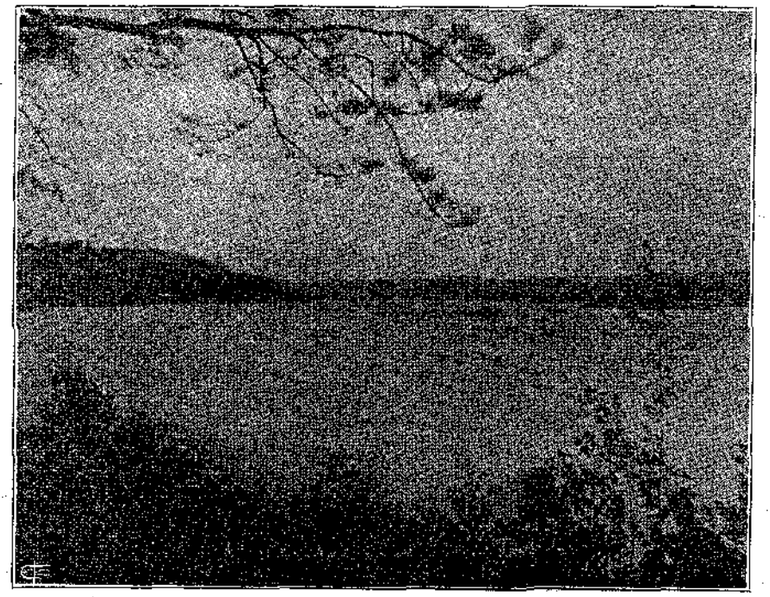

«Ἡ λίμνη Μίσσιγκαν ἀπεῖχεν ἐκεῖθεν μόλις ἥμισυ μίλλιον...» (Σελ. 69, στ. α'.)

Ὦ, ἐὰν τὸ βουνὸν ἐνέκλειεν εἰς τὰ σπλάγχα του καμμίαν πλουσίαν φλέβα χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, μὲ πόσην προθυμίαν οἱ τολμηροί μας ἐπιχειρηματίαι θὰ κατέβαλλον τὰς δαπάνας τῆς ἐξερευνήσεως! Ἀλλὰ τοιαύτη ὑπόθεσις δὲν ἦτο διόλου πιθανή, ἀφοῦ ἡ ὀροσειρὰ τῶν Ἀπαλλαχείων δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν Καλιφορνίαν, οὔτε εἰς τὸ Κλονδάϋκ, οὔτε εἰς τὴν Αὐστραλίαν, οὔτε εἰς τὸ Τρανσβαάλ, τὰς προνομούχους αὐτὰς χώρας τῶν ἀνεξαντλήτων μεταλλείων!..

Τὴν πρωΐαν τῆς 15 Ἰουνίου, ὁ κ. Οὐάρδ μ' ἐδέχθη εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἂν καὶ ἐγνώριζε τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποστολῆς, τὴν ὁποίαν μοῦ εἶχεν ἀναθέσῃ, ἐν τούτοις μ' ἐδέχθη εὐμενῶς.

—Καλῶς τὸν Στρόκ, ἀνέκραξε μόλις εἰσῆλθον, καλῶς τὸν κακόμοιρον τὸν Στρὸκ ποῦ ἀπέτυχε...

—Ὡς νὰ τὸν εἴχατε ἐπιφορτίσῃ νὰ ἐξερευνήσῃ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Σελήνης! ἀπεκρίθην ἐγώ. Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς κάμω; ἀφοῦ συνηντήσαμεν ἐμπόδια, ὑλικὰ μέν, ἀλλ' ἀπολύτως ἀνυπέρβλητα... ὑπὸ τοὺς ὅρους τοὐλάχιστον, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἐνηργήσαμεν!..

—Σᾶς πιστεύω, Στρόκ, σᾶς πιστεύω καὶ χωρὶς ὅρκον! Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τίποτε δὲν ἀνεκαλύψατε ἀπ' αὐτὰ ποῦ συμβαίνουν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Γκρέητ Ἄϋρυ...

—Τίποτε, κύριε Οὐάρδ.

—Φλόγας δὲν εἴδατε διόλου;

—Οὔτε ἴχνος.

—Καὶ δὲν ἠκούσατε κανένα ὕποπτον κρότον;

—Κανένα.

—Ὥστε δὲν ἐμάθαμεν ἀκόμη ἂν ὑπάρχῃ ἐκεῖ πάνω ἡφαίστειον;

—Ἀκόμη, κύριε Οὐάρδ· ἀλλ' ἂν τὸ ἡφαίστειον αὐτὸ ὑπάρχῃ, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι κοιμᾶται ὕπνον βαθύν...

—Καὶ ποῖος μᾶς βεβαιόνει, ὑπέλαβεν ὁ κ. Οὐάρδ, ὅτι μίαν ἡμέραν δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ;... Δὲν ἀρκεῖ, βλέπετε, Στρόκ, νὰ κοιμᾶται ἕνα ἡφαίστειον· πρέπει νὰ εἶνε καὶ σβυσμένον!.. Ἐὰν αὐτὰ ποῦ μᾶς διηγήθησαν δὲν εἶνε ἀποκυήματα τῆς φαντασίας τῶν κατοίκων...

—Δὲν τὸ πιστεύω, κύριε Οὐάρδ, ἀπεκρίθην. Ὁ κ. Σμίθ, ὁ Δήμαρχος τοῦ Μόργκαντων, καθὼς καὶ ὁ φίλος του, ὁ Δήμαρχος τοῦ Πλῆζεντ-Γκάρτεν, μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι πραγματικῶς φλόγες ἐφάνησαν ἐπάνω εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ, καὶ ὅτι παράξενοι καὶ ἀνεξήγητοι κρότοι ἠκούσθησαν ἀπὸ ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν φαινομένων αὐτῶν.

—Ἔστω, ἀπεκρίθη ὁ κ. Οὐάρδ. Παραδέχομαι ὅτι οἱ Δήμαρχοι καὶ οἱ κάτοικοι τῶν κωμοπόλεων δὲν ἐπλανήθησαν!...Ἀλλ' ἐπιτέλους, ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, τὸ μυστηριῶδες Γκρέητ-Ἄϋρυ δὲν ἀπεκάλυψε τὸ μυστικόν του.

—Ἐὰν ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθωμεν, κύριε Οὐάρδ, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐνεργήσετε νὰ μᾶς χορηγηθῇ ἡ ἀναγκαία πίστωσις. Ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν χρήματα, καὶ ἡ σφῦρα καὶ ἡ δυναμῖτις θὰ ὑπερνικήσουν τὰ τείχη ἐκεῖνα ἐντὸς ὀλίγου.

—Αὐτὸ ἐννοεῖται, ὑπέλαβεν ὁ κ. Οὐάρδ· νομίζω ὅμως ὅτι τοιαύτη ἐνέργεια δὲν μᾶς ἐπιβάλλεται πρὸς τὸ παρόν, καὶ ὅτι προτιμότερον εἶνε νὰναμείνωμεν. Ποιὸς ξεύρει! ἡ φύσις εἰμπορεῖ νὰ προσδώσῃ ἐπιτέλους μόνη της τὸ μυστικὸν τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ.

—Ὁπωσδήποτε, κύριε Οὐάρδ, πιστεύσατε ὅτι λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν κατώρθωσα νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐνεπιστεύθητε.

—Μὴν ἀπελπίζεσθε, κύριε Στρόκ, ἀλλὰ φιλοσοφῆτε! Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε πάντοτε τυχηρὸς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, καὶ ὅπως ὅλαι αἱ ἄλλαι, οὕτω καὶ αἱ ἀστυνομικαὶ δὲν στέφονται πάντοτε ὑπὸ ἐπιτυχίας. Σκεφθῆτε πόσοι ἐγκληματίαι μᾶς διαφεύγουν,—ἂν καὶ ἐγὼ φρονῶ, ὅτι δὲν θὰ κατωρθώναμεν νὰ συλλάβωμεν ποτὲ οὔτε ἕνα, ἐὰν ἦσαν εὐφυέστεροι, προπάντων ἐὰν ἦσαν φρονιμώτεροι καὶ ἐὰν δὲν ἐρριψοκινδύνευαν τόσον ἠλιθίως!..Μόνοι τῶν προδίδονται, ὁμιλοῦντες δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ!.. Ἡ γνώμη μου εἶνε, ὅτι τίποτε δὲν θὰ ὑπάρχῃ εὐκολώτερον ἀπὸ τὸ νὰ προπαρασκευάσῃ κανεὶς ἕνα ἔγκλημα, φόνον ἢ κλοπήν, νὰ τὸ ἐκτελέσῃ χωρὶς νὰ ἐγείρῃ ὑποψίας καὶ νὰποφύγῃ κάθε καταδίωξιν... Ἀλλ' ἐννοεῖται, Στρόκ, ὅτι δὲν θὰ ὑπάγω ἐγὼ νὰ δώσω μαθήματα δεξιότητος καὶ φρονήσεως εἰς τοὺς κυρίους κακούργους!.. Ὁπωσδήποτε, τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶνε πολυάριθμοι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἡ ἀστυνομία οὐδέποτε κατώρθωσε νὰναλύσῃ...

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, συνεμερίζομαι πληρέστατα τὴν γνώμην τοῦ προϊσταμένου μου. Εἰς τὸν κόσμον τῶν ἐγκλημάτων συναντᾷ κανεὶς τοὺς περισσοτέρους ἠλιθίους!

Ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἐφαίνετο τοὐλάχιστον παράδοξον ἦτο, ὅτι αἱ ἀρχαί, ἀστυνομικαὶ ἢ ἄλλαι, δὲν εἶχαν κατορθώσῃ ἀκόμη νὰ διαφωτίσουν νὰ γεγονότα, τῶν ὁποίων μερικαὶ Πολιτεῖαι ὑπῆρξαν ἐσχάτως τὸ θέατρον. Καὶ ὅταν ὁ κ. Οὐάρδ μοὶ ἔκαμε λόγον περὶ τούτου, δὲν ἠδυνήθην νὰποκρύψω τὴν ἄκραν μου ἀπορίαν.

Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἀσυλλήπτου αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον εἶχε κυκλοφορήσῃ εἰς τόσας ὁδούς, πρὸς μέγαν κίνδυνον τῶν πεζῶν, ἵππων ἢ ἁμαξῶν. Γνωρίζομεν μὲ ποίαν φοβερὰν ταχύτητα κατέρριπτεν ὅλα τὰ *ρεκόρ* τῶν αὐτοκινητικῶν ἀγώνων! Ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας, αἱ ἀρχαὶ εἰδοποιηθεῖσαι, εἶχαν δώσῃ διαταγὰς ὥστε νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὰς ἐπικινδύνους τρέλλας τοῦ ἀγνώστου θερμαστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνεφανίζετο ἀπροσδοκήτως καὶ ἐξηφανίζετο μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς. Μολονότι πολυάριθμοι καὶ δραστήριοι ἀστυνομικοὶ ἐτέθησαν εἰς κίνησιν, κανεὶς δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸν φθάσῃ καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ. Καὶ ἰδοὺ ὅτι, τελευταίως, μεταξὺ Κυνολειμῶνος καὶ Μιλβωκέε, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον διωργάνωσεν ἡ Ἀμερικανικὴ Αὐτοκινητικὴ Λέσχη, ὁ ἀπρόσκλητος καὶ ἀδήλωτος συναγωνιστὴς διήνυσεν εἰς μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν τὴν ἀπόστασιν τῶν διακοσίων μιλλίων!..

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΙ ἄλλοτε, ἂν ἐνθυμῆσθε, σᾶς ἔγραψα διὰ τὸν Διάδοχον τῆς Σερβίας. Ἦτο ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ πρίγκιπος Γεωργίου Καραγεώργεβιτς τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ βασιλέως Πέτρου, ἐφέρετο εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἐπὶ τῶν πτερύγων μιᾶς φήμης ὄχι πολὺ κολακευτικῆς. Πολλὰ ἐλέγοντο εἰς βάρος του. Ὅτι ἦτο ἀπότομος τοὺς τρόπους, ἀμελής, ὀργίλος, αὐθάδης πρὸς τὸν πατέρα του, σκληρὸς πρὸς τοὺς ὑπηρέτας του· ὅτι ἔπασχε τὰς φρένας, καὶ τέλος ὅτι ὁ βασιλεὺς Πέτρος ἐσκέπτετο νὰ τὸν καθαιρέσῃ, ἀνακηρύσσων Διάδοχον τὸν δευτερότοκον υἱόν του.

Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἁπλαῖ διαδόσεις, συκοφαντίαι ἐχθρῶν τῆς Σερβίας ἢ τοὐλάχιστον τῆς Δυναστείας της. Εἰμπορεῖ ἀκόμη καὶ νὰ παρεξηγεῖτο τότε ὁ πολὺ ζωηρὸς παιδικὸς χαρακτὴρ τοῦ Διαδόχου, ἢ καὶ νὰ μετεβλήθη, νὰ διορθώθη μὲ τὸν καιρόν, μὲ τὰς συμβουλὰς καὶ μὲ τὰς τιμωρίας... Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι σήμερον ἔχω μίαν εἰκόνα τοῦ ἐφήβου Σέρβου ἡγεμονίδου ἐντελῶς διαφορετικήν. Καὶ νομίζω ὅτι εἶνε δίκαιον νὰ σᾶς δώσω καὶ αὐτήν, ἀφοῦ σᾶς ἔδωσα ἤδη καὶ τὴν ἄλλην. Ἀκούσατε τί λέγει εἰς μίαν ἀνταπόκρισίν του ὁ ἐν Βελιγραδίῳ ἄγγλος ἀνταποκριτὴς μιᾶς σπουδαίας ἐφημερίδος τοῦ Λονδίνου, ὁ ὁποῖος ἔλαβε κατ' αὐτὰς συνέντευξιν μὲ τὸν Διάδοχον:

«Δὲν εἶνε καθόλου ἀληθὲς τὸ κατ' ἐπανάληψιν γραφέν, ὅτι ὁ πρίγκιψ Γεώργιος πάσχει τὰς φρένας. Εἶνε μόνον νέος θερμόαιμος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔτυχε πολὺ ἐπιμελημένης ἐκπαιδεύσεως. Ἀλλ' ὅτι εἶνε ἐλαττωματικὸς τὸν νοῦν, ὅτι κακομεταχειρίζεται τοὺς ἀνθρώπους τῶν ἀνακτόρων, ὅτι ἐρίζει συχνὰ μὲ τὸν πατέρα του καὶ ὅτι ὑποπίπτει εἰς νεανικὰς παρεκτροπάς, ὅλ' αὐτὰ εἶνε ψεύδη, καθαραὶ συκοφαντίαι.»

Ἀκούσατε ἀκόμη τί εἶπε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Διάδοχος πρὸς τὸν ἄγγλον δημοσιογράφον:

«Τρία εἶνε τὰ ἰδανικά μου. Νὰ γίνω τίμιος πολίτης, καλὸς στρατιώτης καὶ καλὸς βασιλεύς. Θὰ μοῦ εἰπῆτε ἴσως, ὅτι ὠθῶ μέχρι τῶν ἄκρων τὸν πατριωτισμὸν καὶ εἶμαι πλέον τοῦ δέοντος *σωβινιστής* Πιθανὸν νὰ εἶμαι· ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτεῖ.

«Τὸ εἴδωλόν μου εἶνε ὁ Μέγας Ναπολέων. Αἱ μελέται μου ὡς επιτοπλεῖστον περιστρέφονται εἰς ζητήματα στρατιωτικά. Σπουδάζω ἐπίσης καὶ τὰ μαθηματικά, ἀλλὰ μόνον ὅσα χρειάζονται διὰ τὴν πολεμικὴν τέχνην, ἀναγινώσκω δὲ καὶ μελέτας φιλοσοφικάς. Ἐκ τῶν φιλολογικῶν συγγραφέων, προτιμῶ κατὰ πρῶτον λόγον τὸν Τολστόϊ, κατόπιν τὸν Τουργένιεφ καὶ τὸν Μάξιμον Γόρκυ. Ἡ ρωσσικὴ φιλολογία μὲ θέλγει ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην.

«Τρελλαίνομαι διὰ τὸν ἀθλητισμόν, καὶ σήμερον τὸ αὐτοκίνητον μὲ ἕλκει περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο σπόρτ.

«Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας, ἐκτιμῶ ὅλας, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀπασχολεῖ καμμία (ἐκτὸς τῆς στρατιωτικῆς.) Δι' ἐμὲ ὁ στρατιώτης εἶνε μεγαλήτερος τοῦ ποιητοῦ, διότι παρέχει εἰς αὐτὸν τὴν ἐπικὴν ὕλην...»

(Ἐν παρενθέσει, εἰς τοῦτο ὁ Σέρβος Διάδοχος ἔχει ἄδικον. Ὁ μέγας ποιητὴς εἶνε μεγαλήτερος ἀπὸ κάθε ἄλλον μεγάλον. Ὁ παρέχων ὕλην εἰς τὸν ποιητὴν δὲν εἶνε διὰ τοῦτο μεγαλήτερός του. Ὕλην εἰς τὸν ποιητὴν εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ καὶ ὁ κοινότερος ἄνθρωπος, καὶ ἕνα ζῷον, καὶ ἕνα ἄνθος...)

«Ἀπὸ ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους ἀρετάς,—ἐξακολουθεῖ ὁ Διάδοχος,—ἀγαπῶ τὴν εἰλικρίνειαν. Ὠθῶ τὴν προτίμησιν αὐτὴν μέχρις ἐλαττώματος. Πολλοὶ μοῦ ἀποκρύπτουν τὴν ἀλήθειαν καὶ φοβοῦνται νὰ ὁμιλήσουν ἐμπρός μου ἐλεύθερα ἐπειδὴ εἰμαι Διάδοχος. Τοῦτο δὲ εἶνε ποῦ μ' ἐρεθίζει ἐνίοτε.»

Καὶ ὁ ἀνταποκριτὴς συμπεραίνει:

«Ὁ πρίγκιψ Γεώργιος εἶνε συμπαθητικὸν πρόσωπον. Ὁ πατριωτισμός του εἶνε τόσον μεγάλος, ὥστε δὲν ἐννοεῖ νὰ ὁμιλήσῃ ἄλλην γλῶσσαν ἐκτὸς τῆς Σερβικῆς, ἂν καὶ γνωρίζῃ τὴν γαλλικὴν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἡ γερμανικὴ γλῶσσα τοῦ προξενεῖ φρίκην. Μίαν φορὰν εἶπεν εἰς τὸν Γερμανὸν καθηγητήν του:

«—Ἂν δὲν προοδεύω στὴ γλῶσσά σας, μὴ νομίσετε ὅτι πταίετε σεῖς. Εἶνε διότι μισῶ τὴν γλῶσσάν σας!..»

«Ἡ φράσις αὐτὴ χαρακτηρίζει ἐπαρκῶς τὸν Διάδοχον τῆς Σερβίας.»

Τὴν ἄλλην φοράν, ὅταν σᾶς ὡμίλησα πάλιν περὶ τοῦ νεαροῦ πρίγκιπος,—ὁ ὁποῖος πολλάκις ἔδωσεν ὕλην εἰς τοὺς χρονογράφους ὅλου τοῦ κόσμου,—σᾶς τὸν ἔφερα ὡς παράδειγμα ἄξιον ἀποστροφῆς. Ἀλλὰ σήμερον,—ποία μεταβολή!—εἰμπορῶ νὰ σᾶς τὸν φέρω ὡς παράδειγμα ἄξιον μιμήσεως. Ἰδῆτε μέχρι ποίου βαθμοῦ ἐννοεῖ νὰ εἶνε Σέρβος ὁ διάδοχος τῆς Σερβίας: δὲν ὁμιλεῖ ἄλλην γλῶσσαν ἐκτὸς τῆς Σερβικῆς. Ποῖος Ἕλλην, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτέρου μέχρι τοῦ ἀσημοτέρου γλωσσομαθοῦς, εἰμπορεῖ νὰ καυχηθῇ ὅτι εἶνε τόσον Ἕλλην; Περιφρονοῦμεν οἱ περισσότεροι τὴν γλῶσσάν μας καὶ κατὰ προτίμησιν ὁμιλοῦμεν τὰς ξένας. Προπάντων ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὰ μεγάλα κέντρα τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος δὲν εἶνε τόσον βαθειὰ ριζωμένη μέσα μας... Μᾶς λείπει ὁ φανατισμός, ὁ ὁποῖος διακρίνει πάντοτε τοὺς ἀληθινοὺς πατριώτας. Καὶ δυστυχῶς οἱ μεγάλοι μας δὲν μᾶς δίδουν συχνὰ τὸ παράδειγμα τοῦ φανατικοῦ αὐτοῦ πατριωτισμοῦ, τὸν ὁποῖον δίδει σήμερον εἰς τοὺς Σέρβους ὁ νεαρὸς Διάδοχος. Στοχάζομαι ὅτι εἶνε μέγας παράγων διὰ τὴν πρόοδον τῆς Σερβίας τοιοῦτος Διάδοχος. Καὶ δι' αὐτὸ συμπεραίνω ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὸν κατηγόρησαν πρὶν καὶ τὸν ἐσυκοφάντησαν, ἦσαν κρύφιοι ἐχθροὶ τῆς Σερβίας καὶ τοῦ μεγαλείου της.

Τρελλὸς ὁ Διάδοχος τῆς Σερβίας!... Δὲν θὰ ἐλέγαμεν καὶ ἡμεῖς τρελλὸν τὸν Ἕλληνα, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε τὰς πατριωτικὰς ἰδέας τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου; Ἀλλὰ τέτοιους τρελλοὺς χρειάζονται τὰ ἔθνη, διὰ νὰ προοδεύσουν καὶ νὰ μεγαλυνθοῦν!...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΥΣΤΕΡΝΑ ΤΙΜΟΥΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 64.)

Ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία Λιγγοπούλου ἔπιασεν ἀπὸ τὰ πόδια τὸν Ἀζὼρ, τὸν ἔσφιξεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὸν ἐφίλησε παραφόρως, ἐνῷ τῷ ἔλεγε :

— Πουλάκι μου! χρυσό μου! γυιόκαμου! θησαυρὲ τῆς μαμακούλας σου! ποῦ ὁ κακὸς ἄνθρωπος σοῦ ἔκαμε βαβά!...ἄγγελέ μου! κτλ. κτλ.

Τότε ὁ κύριος Ζαχαρίας Παχὺς ἔκρινε καλὸν νὰ τηρήσῃ εὐλαβῆ στάσιν καὶ σιωπήν, καὶ μοναχός του εἰς τὴν γωνίαν του, διεσκέδαζε βλέπων τὴν συγκινητικὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἀπετέλει ἡ γηραιὰ ξερακιανὴ δεσποινίς, χύνουσα ἀληθινὰ δάκρυα ἐπάνω εἰς ταῦτιὰ καὶ τὸ ρύγχος τοῦ σκύλου, καὶ ὁ ἄσχημος σκύλος, καταβάλλων ἀπεγνωσμένας προσπαθείας διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν χείμαρρον, ὁ ὁποῖος τὸν κατέβρεχε δυσαρέστως. Ὁ Ἀζὼρ τωόντι, μὲ τὰς κινήσεις ποὺ ἔκαμνεν, ἐφαίνετο ἐπιθυμῶν νὰ ἀκτήσῃ ὀλίγην ἐλευθερίαν.

Ἐπέρασαν καὶ τὸ Ἡράκλειον. Ὁ κ. Ζαχαρίας, ἀπελπισθεὶς πλέον νὰ μαλάξῃ τὴν συνταξειδιώτισσάν του καὶ νὰρχίσῃ μαζί της φιλικὴν συνομιλίαν, ἤρχισε νὰ πλήττῃ. Τότε ἐνεθυμήθη τὴν *Ἡλέκτραν* του, τὴν κομψήν του πίπαν, καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἐζήτησε παρηγορίαν εἰς τὴν μονοτονίαν τοῦ ταξειδίου του. Τὴν ἔβγαλε πραγματικῶς ἀπὸ τὴν τσέπην του, τὴν ἀπεκάλεσε κατὰ διάνοιαν *κορούλαν τοῦ μπαμπακούλη της*, τὴν ἐχαΐδευσε καὶ τὴν ἐκαμάρωσε μὲ μισόκλειστα μάτια. Ἔπειτα τὴν ἐγέμισε μὲ καπνὸν καί, ἀξιοπρεπέστατα, τὴν ἄναψε.

«Καί, ἀξιοπρεπέστατα, τὴν ἄναψε...» (Σελ.72, στ. α'.)

Ἐστοχάζετο, ὅτι οἱ ὡραῖοι κυανοῖ καπνοί, οἱ ὁποῖοι θὰ τὸν περιεκύκλοναν τώρα, θὰ πεδίωκαν μακράν του τὰς μαύρας ἰδέας, τὰς ὁποίας τῷ ἔφερεν εἰς τὸν νοῦν ἡ τόσον κακὴ ὑποδοχὴ τῆς δεσποινίδος Ἀθανασίας. Ἀλλ' ἐλογάριαζε χωρὶς τὸν ξενοδόχον, δηλαδὴ χωρὶς τὴν παράξενην γεροντοκόρην, τῆς ὁποίας οἱ διαπεραστικοὶ ὀφθαλμοὶ δὲν ἔπαυσαν οὔτε στιγμὴν νὰ τὸν κατασκοπεύουν ὀπίσω ἀπὸ τὰ πελώρια μαυρα ματογυάλια της... Καὶ μόλις ἐπρόφθασε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν πρώτην *ρουφηξιάν*, ὅταν ἡ στρυγμώδης φωνὴ ὑψώθη καὶ πάλιν εἰς τὴν σιγὴν τοῦ βαγονίου :

—Ὥστε καπνίζετε, κύριε ;

— Μάλιστα, δεσποινίς, καπνίζω.

— Καὶ καπνίζετε ἔτσι, μπροστὰ 'στὰ μοῦτρά μου ;

— Φυσικά, ἀφοῦ τὰ μοῦτρά σας εὐτυχῶς εἶνε γυρισμένα πρὸς τὰ δικά μου!..

«—Εἶνε κακοῦργος...—Εἶνε τρελλή...» (Σελ. 72, στ. γ'.)

— Αὐθαδέστατε!.. Ἔξω γρήγορα!.. Ἔξω, σᾶς λέγω! Φύγετε λοιπόν! Ἔξω!

— Ποῦ ἔξω ; Μήπως θέλετε, για νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, νὰ πέσω μὲ τὰ μοῦτρα 'στὸ χωράφι ποῦ περνοῦμε αὐτὴ τὴ στιγμή ;

— Δὲν ἐπιτρέπεται τὸ κάπνισμα ἐδῶ-μέσα!

— Τὸ ξέρω ... ἀφοῦ ἐπιτρέπονται οἱ σκύλοι!

— Κακοῦργε!

— Πάλι τὰ ἴδια ; Γιὰ νὰ σᾶς πῶ, δεσποινίς! Δὲν περνᾶτε 'στὸ διπλανὸ βαγόνι ποῦ εἶνε μόνο κυρίες, νὰ μαφίσετε ἥσυχο νὰ καπνίσω ;

Τότε ἔγινε τὸ δράμα.

Ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία Λιγγοπούλου δὲν ἦτο πλέον κυρία...ἑαυτῆς. Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ καταληφθῇ ὑπὸ νευρικοῦ παροξυσμοῦ, ἴσως καὶ νὰ λιποθυμήσῃ. Ἀλλ' ἐπροτίμησε νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τοῦ κ. Ζαχαρία Παχύ, νὰ τοῦ ἁρπάξῃ τὴν πίπαν ἀπὸ τὰ δόντια, καὶ νὰ τὴν πετάξῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον εἰς τὸ χωράφι, κραυγάζουσα μὲ λύσσαν :

— Σᾶς ἀναπαλῶ, κύριε, εἰς τὸν σεβασμὸν τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τὰς κυρίας καὶ πρὸς τοὺς κανονισμούς!

Ὁ κ. Ζαχαρίας μόλις ἐπρόφθασε νὰ ὠχριάσῃ. Γροθιὰν εἰς τὸ πρόσωπον νὰ τοῦ ἔδιδαν, δὲν θὰ τοῦ ἔκαμνε τόσην ἐντύπωσιν. Ἀλλὰ νὰ τοῦ πάρουν καὶ νὰ τοῦ πετάξουν τὴν Ἡλέκτραν του, τὴν κορούλαν τοῦ μπαμπακούλη της, τὴν μόνην παρηγορίαν του, ὦ, αὐτὸ ὑπερέβαινε πᾶν ὅ,τι ἠμποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ. Ἔγινεν ἔξω φρενῶν καὶ οὐρλιασε :

— Κ' ἐγώ, κυρία δεσποινίς, σᾶς ἀνακαλῶ εἰς τὸν σεβασμὸν τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τοὺς ἄνδρας, τοὺς κανονισμοὺς καὶ τὰς πίπας!

Καὶ ταῦτα λέγων, ἥρπασεν ἀπὸ τὴν οὐρὰν τὸν Ἀζὼρ, τὸν γυιόκα τῆς μαμακούλας του, καὶ τὸν ἔστειλε, καὶ αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον, νὰ εὕρῃ εἰς τὸ χωράφι τὴν κορούλαν τοῦ μπαμπακούλη της!..

Τί συνέβη κατόπιν μεταξὺ τῆς δεσποινίδος Ἀθανασίας Λιγγοπούλου καὶ τοῦ κυρίου Ζαχαρία Παχύ, κανεὶς δὲν τὸ ξεύρει, διότι ἦσαν μόνοι εἰς ἐκεῖνο τὸ βαγόνι. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἔκαμαν τόσον μεγάλον θόρυβον, ὥστε εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀμαρουσίου ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ αὐτὸς ὁ Σταθμάρχης, ὥρμησαν νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει εἰς τὸ βαγόνι ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξήρχοντο κραυγαὶ ὑπεράνθρωποι, ἀκατάληπτοι, φοβεραί, αἱ δὲ μόναι λέξεις ποῦ ἠκούοντο καθαρῶς ἦσαν Ἀζὼρ καὶ Ἡλέκτρα!

Ὦ, τί θέαμα!.. Ἡ δεσποινὶς Λιγγοπούλου εἶχε τὸ καπέλο της καὶ τὸν κότσον της εἰς τὴν ράχιν· τὰ γυαλιά της σπασμένα, ἐλεεινά, ἐπρέμαντο ἀπὸ τὸ αὐτί της· καὶ ὡς ἀσπίδα συγχρόνως καὶ ρομφαίαν ἀρχαίου πολεμιστοῦ, ἔπαλλε τὸ πανέρι, τὸ στρωμένον μὲ γαλάζιες βάτες!...

Ἐξ ἄλλου ὁ κ. Ζαχαρίας Παχὺς δὲν εἶχε πλέον οὔτε φωκὸλ οὔτε λαιμοδέτην· τὸ καπέλον του, χωμένον στραβά, τοῦ ἐσκέπαζε τὸ ἕνα μάτι· ἡ μύτη του ἔτρεχεν αἷμα· μεγάλες *γρατζουνιὲς* αὐλάκωναν τὸ ὁλοστρόγγυλόν του πρόσωπον· καὶ τὸ ἕνα του μουστάκι ἀνυψωμένον, ἀπειλοῦσε τὸν οὐρανόν, ἐνῷ τὸ ἄλλο ἦτο γυρισμένον ταπεινότατα κατὰ τὴν γῆν!...

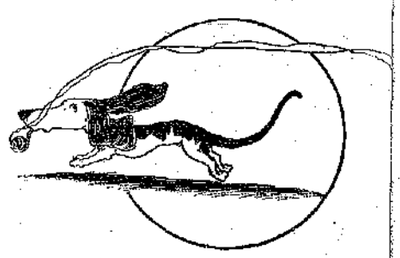

«Ὁ Ἀζὼρ, κρατῶν εἰς τὸ στόμα του τὴν Ἡλέκτραν...» (Σελ. 73, στ. α'.)

—Τὸν καταγγέλλω! εἶνε κακοῦργος, εἶνε δολοφόνος! ἀνέκραξεν ἡ δεσποινίς.

—Τὴν καταγγέλλω! εἶνε τρελλή! εἶνε παράφρων! ἐκραύγασεν ὁ κύριος.

—Πολὺ καλά! ἀπήντησεν ἡ τραχεῖα φωνὴ τοῦ Σταθμάρχου. Νὰ καταγγείλετε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Πηγαίνετε εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Νά, ἐκεῖ πέρα, δεξιᾷ.

—Πηγαίνω! ἐφώναξεν ἡ δεσποινίς.

—Πηγαίνω! ἐφώναξεν ὁ κύριος.

Ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ βαγόνι, ἀποφασισμένοι καὶ οἱ δύο νὰ ναναβάλουν τὸ ταξεῖδι τῆς Κηφισιᾶς καὶ νὰ μείνουν εἰς τὸ Μαροῦσι μέχρις ἱκανοποιήσεως, ἰδοὺ εἰσέρχεται ὁ... Ἀζὼρ, κρατῶν εἰς τὸ στόμα του τὴν Ἡλέκτραν!

Ὁ σκύλος δὲν εἶχε πάθη τίποτε μὲ τὸ πέταγμα ἀπὸ τὸ παράθυρον,—ἤθρεν εἰς τὸ χωράφι τὴν πίπαν,—τὴν ἐσήκωσεν, ὡς καλὸς κυνηγετικὸς σκύλος, —ἠκολούθησε τὸ τραῖνον ἀπὸ τὸ χωράφι ἕως τὸν Σταθμόν, καὶ μόλις ἐσταμάτησεν, ἔτρεξε νὰ τὸ φθάσῃ καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ βαγόνι τῆς κυρίας του.

Πρὸ τοῦ συγκινητικοῦ τούτου θεάματος, ὁ κύριος Ζαχαρίας παρηγορήθη ἀμέσως διὰ τὸ πάθημά του' καὶ στραφεὶς ἐπιχαρίτως πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἀθανασίαν, ἐδήλωσεν :

—Ἡ παροιμία ἔχει δίκιο. Τὰ ὑστερνὰ τιμοῦν τὰ πρῶτα!...

Καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ τὸν θορυβώδη του γέλωτα, μὲ τόσην ὄρεξιν, ὥστε ἡ κοιλάρα του ἐχόρευε ὡς νὰ ἦτο ἀπὸ καουτσούκ. Ἔπειτα ἐφίλησε τὴν Ἡλέκτραν του, τὴν κορούλα τοῦ μπαμπακούλη της· ἐφίλησε τὸν Ἀζὼρ, τὸν γυιόκα τῆς μαμακούλας του, καὶ ἐπιτέλους ἔκαμε νὰ φιλήσῃ καὶ τὴν γεροντοκόρην.

Ἄλλο θαῦμα! Ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία δὲν εἶπε οὔτε ὄχι οὔτε ναί! Τόση ἦτο ἡ χαρά της ποὺ ἐπανεύρισκεν ἀπροόπτως τὸ χρυσό της σκυλάκι, τὸ θησαυρό της, τὸν ἄγγελό της, κτλ. κτλ. ὥστε δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἴπῃ ὄχι. Ἀλλὰ πάλιν δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἴπῃ καὶ ναί, διότι τώρα ἀκριβῶς ἔκρινε καλὸν νὰ καταληφθῇ ἀπὸ τὸν παροξυσμὸν τῶν νεύρων, τὸν ὁποῖον ἐμελετοῦσε ἀπὸ τὸ Ἡράκλειον...

Καὶ πραγματικῶς, ἤρχισε νὰ κλαίῃ νευρικῶς, καὶ ἐπιτέλους ἐλιποθύμησεν... εἰρηνικώτατα.

... Ὁ ἐπίλογος τῆς ἀληθινῆς αὐτῆς ἱστορίας διεδραματίσθη μετ' ὀλίγον καιρόν, ὄχι πλέον ἐνώπιον τοῦ Ἀστυνόμου, οὔτε τοῦ Δικαστοῦ, ἀλλὰ ἐνώπιον ἑνὸς ἱερέως καὶ πολλῶν προσκεκλημένων. Ὁ κύριος Ζαχαρίας Παχὺς ἐνυμφεύθη τὴν δεσποινίδα Ἀθανασίαν Λιγγοπούλου. Ποῖος θὰ τὸ ἐπίστευεν, ἐὰν τοὺς ἔβλεπε νὰ τραβομαλλιοῦνται μέσα εἰς τὸ βαγόνι! Ἀλλὰ, καθὼς εἶπε καὶ ὁ φαιδρὸς ἥρως μας, τὰ ὑστερνὰ τιμοῦν τὰ πρῶτα!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΠΟΣΥΝΟΣ

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ.

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EMILE PECH]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια).

Ὁ Ἐδουάρδος καὶ ὁ φίλος του, ὁ μικρὸς Παρισινός, καὶ αὐτοὶ ἐπίσης δὲν ἐδείχθησαν ὀλιγώτερον ἀνδρεῖοι.

Καταταχθέντες εἰς τὸ ἴδιον σῶμα, χάρις εἰς τὴν προστασίαν γηραιοῦ λοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε γνωρίσῃ ἄλλοτε τὸν πατέρα Δελσόλ, εἶχαν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ πολεμοῦν ὁ εἷς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου, καὶ εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις νὰ βοηθοῦνται ἀμοιβαίως.

Ὁ Ἐδουάρδος εἶχεν ἀπέλθῃ ἀπὸ τὸ Φλουρσὺ ἐφωδιασμένος μὲ ἀρκετὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ὤφειλεν εἰς τὴν φιλόστοργον γενναιοδωρίαν τῆς μητέρας του. Ἡ κυρία Δελσὸλ ἤξευρεν ὅτι οἱ στρατιῶται δὲν ἐτρέφοντο καὶ τόσον πλουσιοπάροχα, καὶ ἤθελε, δι' ἐξόδων της, ὁ υἱός της νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ καλά.

«Ὁ Ἐδουάρδος καὶ ὁ φίλος του...» (Σελ. 73, στ. β'.)

Αἱ τρεῖς πρῶται ἡμέραι τῷ ἐφάνησαν βαρεῖαι. Ἀλλ' ὁ Ἐδουάρδος ἀψηφοῦσε καὶ τοὺς κόπους καὶ τὰς στερήσεις, τὰς ὁποίας ὑπῆρχαν περιστάσεις ποῦ μὲ ὅλα του τὰ χρήματα δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀναπληρώσῃ. Ἦτο ἄλλως τε σωματικῶς ἀνεπτυγμένος καὶ ἰσχυρὸς διὰ τὴν ἡλικίαν του —δεκαοκτὼ μόνον ἐτῶν, — εὔρωστος, γυμνασμένος ἀπὸ τὴν ἐργώδη ζωὴν τῶν ἀγρῶν. Οὔτε αὐταὶ αἱ πορεῖαι διὰ μέσου δασῶν, μὲ τοὺς πόδας χωμένους ἕως τὰ γόνατα εἰς τὰ παχέα στρώματα τῶν ξηρῶν φύλλων, δὲν κατώρθωναν νὰ τὸν καταπονήσουν.

Τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ τὸν ἀνησυχοῦσε καὶ ποῦ τὸν ἔκαμνε νὰ ὑποφέρῃ ἀληθινά, ἦτο ἡ μεγάλη, ἡ φοβερά, ἡ καταπληκτικὴ του ὄρεξις, τὴν ὁποίαν πολὺ δυσκόλως ἠμποροῦσε νὰ ἱκανοποιῇ, μολονότι δὲν ἐλυπεῖτο χρήματα διὰ νὰ προσθέτῃ φαγητὰ εἰς τὸ λιτότατον συσσίτιον τῶν στρατευμάτων.

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, δὲν ἦτο πολὺ εὐχερὴς ἡ παρακολούθησις μιᾶς ἐκστρατείας, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ πόλεις δὲν συνηντῶντο συχνά. Ἀλλ' εὐτυχῶς διὰ τὸν νεαρὸν του κύριον, ὁ Ἰακωβάκης δὲν ἔτρωγε περισσότερον σχεδὸν ἀπὸ ἕνα πουλί... Ὅθεν τὰ δύο τρίτα τῆς μερίδος του ἐπερνοῦσαν πάντοτε ἀπὸ τὴν καραβάναν του εἰς τὴν καραβάναν τοῦ Ἐδουάρδου, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν κοιλίαν του.

Ἡ ἀνεξάντλητος αὐτὴ πεῖνα, ἡ βουλιμία, ἡ ὁποία ἐπροξενοῦσεν εἰς τὸν Ἐδουάρδον χασμήματα καὶ στεναγμοὺς ἀληθῶς σπαραξικαρδίους, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ποθῇ ὁλεθρία ὄχι εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ὑπέφερεν ἐξ αὐτῆς, ἀλλ' εἰς τὸν πτωχόν μας Γιακωβάκην.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν κατάταξίν των εἰς τὸν στρατόν, κινηθεῖς εἰς ὀλκτον ἀπὸ τὰ διαρκῆ παράπονα τοῦ συστρατιώτου του, καὶ ἐπειδὴ τὰ τρόφιμα τῆς ἡμέρας των εἶχαν τελειώσῃ ἀπὸ τὸ πρωΐ, ὁ Ἰακωβάκης ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Ἐδουάρδον ὀλίγα χρήματα καὶ ἔφυγε τρέχων διὰ τοῦ δάσους μέχρι μιᾶς ἀγρεπαύλεως, ἐξαρτωμένης ἀπὸ τὸ χωρίον Χορύ.

Ἐπανήρχετο ἀπὸ ἐκεῖ φορτωμένος τρόφιμα καὶ εὐτυχὴς διὰ τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ προξενήσῃ εἰς τὸν ἀγαπητόν του Γαργαντούαν, ὅταν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπερνοῦσε τὸ ἄδενδρον μέρος τοῦ δάσους, ἠκούσθησαν πολυάριθμοι πυροβολισμοὶ καὶ μία σφαῖρα διετρύπησε τὸ ἄκρον τοῦ σκούφου του.

Κατάπληκτος ποῦ τὴν ἐγλύτωσε τόσον εὐθυνά, ἐπῆρε τὰ πόδια εἰς τοὺς ὤμους, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, κ' ἐμακάριζε τὸν ἑαυτόν του διὰ τὸ κοντόν του ἀνάστημα, ὅταν μία ἄλλη σφαῖρα ἦλθε κ' ἐχώθη εἰς τὸ τεμάχιον τοῦ παστοῦ χοιρινοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ ταγάρι του.

— Καὶ πάλι τὴν ἐγλύτωσα! ἀνέκραξε σπεύδων νὰ ἐξαφανισθῇ εἰς τὰ βάθη τοῦ δάσους.

Καὶ ὅταν ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ Ἐδουάρδου :

— Πάρε καὶ φάγε, τῷ εἶπε γελῶν, ἀλλὰ πρόσεχε τὰ δόντια σου ὅταν θὰ τὰ χώσῃς 'ς αὐτὸ τὸ χοιρομέρι... θὰ βρῆς μέσα ἕνα... πετραδάκι!

Καὶ διηγήθη εἰς τὸν Ἐδουάρδον τὰς περιπετείας του.

— Δὲν θέλω νὰ ἐκτεθῇς ἔτσι ἄλλη φορὰ γιὰ μένα, τῷ εἶπεν ἐκεῖνος θλί-

θων μὲ ἀγάπην τὴν χεῖρα τοῦ Ἰακωβάκη.

Ἀλλ' ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον διέφυγεν ὁ ὀρφανός, καὶ ἄλλοι ὅμοιοι, ὑπὸ τῶν ὁποίων περιεκυκλοῦντο διαρκῶς, δὲν ἐμείωσαν τὴν ἀνδρείαν των. Καὶ εἰς τὰς κρισιμωτέρας ἀκόμη στιγμάς, ὅταν ἐμαίνοντο αἱ μάχαι, αἱ συναπτόμεναι κατὰ τὴν τύχην τῶν συναντήσεων, πότε ἔξωθεν τῶν δασῶν καὶ πότε εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν χωρίων, ἡ ροδοκόκκινη μορφὴ τοῦ Ἐδουάρδου Δελσὶλ δὲν ἐπρόδιδε καμμίαν συγκίνησιν.

Ἀνεπίδεκτος φόβου καὶ σταθερὸς πρὸ τοῦ πυρός, ἀπέστρα διὰ τῆς ἀπαθείας καὶ τῆς ψυχραιμίας του τὸν θαυμασμὸν τῶν παλαιμάχων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐξοικειωμένοι μὲ τὸν πόλεμον. Εἶχε τὴν πίστιν καὶ τὴν ὁρμὴν τοῦ στρατιώτου, δύο προτερήματα τρελλὰ ἴσως . . . ἀλλ' αἱ τοιούτον εἴδους τρέλλαι εἶνε πολλάκις αἱ φρονιμώτεραι, καὶ προασπίζουν ἐνίοτε ἀποτελεσματικώτερα ἀπὸ τὴν ἄκραν φρόνησιν τῶν δειλῶν . . .

Ἀλλὰ τί νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ μικροῦ Παρισινοῦ; Τὸ πῦρ ἐμαίνετο τριγύρω του, χωρὶς νὰ τὸν θίγῃ καμμία σφαῖρα. Ὁσάκις ἤκουε πλησιέστατα εἰς τὸ αὐτί του τὸν ἰδιαίτερον ἐκεῖνον συριγμὸν μὲ τὸν ὁποῖον διασχίζει τὸν ἀέρα: — «Βζζζτ! ἀνέκραζε γελῶν καὶ χοροπηδῶν, κι' ἄλλη μιὰ σφαῖρα ποῦ δὲν εἶνε γιὰ τὸ πετσί μου!»

Μὲ τὴν ἰδίαν πάντοτε ὄρεξιν καὶ εὐθυμίαν, ὑποφέρων κάθε καιρόν, κάθε περίστασιν, χωρὶς παράπονα καὶ χωρὶς λιποψυχίαν, ἐφευρετικώτατος εἰς τὸ νὰ δημιουργῇ διασκεδάσεις κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, εἰς τὸν στρατῶνα ἢ εἰς τὸ φυλακεῖον, μετέδιδεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ νεαροῦ του κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ πλέον φίλος του, τὴν θαυμασίαν γαλήνην του, τὴν ἀναλλοίωτον καὶ διαχυτικήν του φαιδρότητα.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

Εἶνε τὸ σπίτι μου μικρὴ
Καλύβα μακρυσμένη,
Εἶνε φωλιὰ δλάνοιχτη
Ποῦ ἡ ἀγάπη τὴ θερμαίνει.
Κρυμμένο μέσ' 'στὶς φυλλωσιές,
Φτωχό, λησμονημένο,
Μὰ ἔχει μέσα θησαυρὸ
Γιὰ μένανε κρυμμένο.

Ἔχει στολίδια περισσὰ
Τὰ δυό μου τἀγγελούδια,
Καὶ τῆς καρδιᾶς μου τὰ θερμὰ
Τὰ νέα μου τραγούδια.
Κ' ἔχει καὶ δυὸ ἀξετίμητα,
Δυὸ κάδρα ἀληθινά,
Τὰ δυό του τὰ παράθυρα
Ποῦ βλέπουν 'στὰ βουνά.

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Η "ΑΝΤΙΓΟΝΗ,,

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι δὲν ἀγαποῦν νὰ τοῖς παραθέτουν εἰς τὸ τραπέζι πολὺ μεγάλας μερίδας. Ἡ ὄψις ἑνὸς πιάτου ξεχειλισμένου τοῖς κόβει τὴν ὄρεξιν καὶ τοῖς ἀποσπᾷ ὀργίλας διαμαρτυρίας. Ἀλλὰ χωρίσατε εἰς δύο τὴν ἰδίαν μερίδα: Τότε τὴν δέχονται εὐχαρίστως!

Ἡ κυρία Δωροθέα ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, τόσον εἰς τὸ τραπέζι ὅσον καὶ εἰς τὴν ζωήν. Εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις ἔπρεπε νὰ τὴν μεταχειρίζεται κανεὶς *μὲ τρόπον*, μὲ προφύλαξιν διαφορετικά, εἰς κάθε πρότασιν σχεδόν, ἀντέτασσεν ἄρνησιν ρητήν. Ὁ υἱός της καὶ αἱ θυγατέρες της ἐγνώριζαν καλὰ αὐτὸν τὸν χαρακτῆρα τῆς μητέρας των. Διὰ τοῦτο, ὅταν τῆς διηγήθησαν ἁπλῶς, μὲ ἀφέλειαν, ὅτι, ἀπελπισθέντες ἀπὸ τὰς ἐπιμόνους βροχάς, αἱ ὁποῖαι ἠμπόδιζαν τοὺς περιπάτους των, ἀπεφάσισαν μὲ μίαν φιλικὴν οἰκογένειαν, διαμένουσαν εἰς τὴν ἰδίαν ἐξοχήν, νὰ παραστήσουν ἕνα θεατρικὸν ἔργον, ἡ κυρία Δωροθέα ἐνεθάρρυνε μ' ἐπιδοκιμαστικὸν μειδίαμα τὸ σχέδιον αὐτὸ τῆς διασκεδάσεως.

Οἱ νεαροὶ διπλωμάται ἐπρόσεξαν νὰ μὴ φανερώσουν εἰς τὴν μητέρα τῶν εἰμὴ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸ σύνολον τῶν ἀποφάσεων, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ληφθῆ εἰς προηγηθεῖσάν των σύσκεψιν. Ἐὰν τῆς ἔλεγαν ἔξαφνα, διαμιᾶς: «Θὰ παίξωμεν εἰς τὸ σπίτι τὴν *Ἀντιγόνην*, διὰ τὴν ὁποίαν χρειάζονται τουλάχιστον δεκαοκτὼ ἠθοποιοὶ καὶ βωβὰ πρόσωπα, ἀρχαῖα ἐνδύματα, ἕνας βωμὸς καὶ πολλὰ ἄλλα σκηνικά», βεβαίως ἡ κυρία Δωροθέα θὰ κατεπλήσσετο, καὶ παρερχομένης τῆς ἐκπλήξεώς της, θὰ ἐξανίστατο καὶ θὰ ἐφώναζεν, ὅτι αὐτὸ εἶνε «σωστὴ τρέλλα».

Ἐπιχειρήματα λογικά, ἰσχυρὰ καὶ φαινομενικῶς ἀκατανίκητα, ἐναντίον τοῦ ἀπραγματοποιήτου σχεδίου, βεβαίως θὰ εἶχε πολλὰ καὶ θὰ τἀράδιαζεν ὅλα μὲ ζωηρότητα: Σπίτι μικρὸν καὶ ἀκατάλληλον, — ἐγκατάστασις πρόχειρος, ἐξοχική, — ἀνεπάρκεια σκευῶν καὶ ἐπίπλων πρὸς ὑποδοχὴν καὶ περιποίησιν πολλῶν προσκεκλημένων, — ἔλλειψις τῶν ἀπαραιτήτως ἀναγκαίων πρὸς κατασκευὴν οἱουδήποτε ἀρχαίου ἐνδύματος, ἀφοῦ εἰς τὰ μαγαζειὰ τοῦ χωρίου δὲν θὰ εὕρισκε κανεὶς οὔτε μίαν πόρπην, — δυσκολία τέλος περὶ τὴν συχνὴν συγκέντρωσιν διὰ τὰς δοκιμὰς τόσων προσώπων, διεσκορπισμένων ὁλόγυρα εἰς ἀκτῖνα εἴκοσι χιλιομέτρων.

Εἰς τὴν ἀρχὴν λοιπὸν ἐπρόσεξαν νὰ ὁμιλήσουν περὶ τῆς παραστάσεως ὅλως ἀορίστως, ὡς περὶ σχεδίου ἀκόμη νεφελώδους· ἔπειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἶπαν ὅτι ἐξησφάλισαν τὴν σύμπραξιν μερικῶν νέων τῆς περιοχῆς· ὑπέμνησαν ὅτι ἓν μέλος τῆς φιλικῆς οἰκογενείας θὰ ἤρχετο μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὰς Ἀθήνας μὲ καλὰς ἰδέας καὶ συμβουλάς· ἐδήλωσαν κατηγορηματικῶς ὅτι τὰ νεώτερα δράματα εἶνε πολὺ ἔλαφρὰ καὶ ὅτι μόνη ἡ ἀρχαία τραγῳδία ἀξίζει τὸν κόπον σοβαρᾶς ἐργασίας· καὶ τέλος, φυσικώτατα, ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον τὸ μέγαν ὄνομα τοῦ Σοφοκλέους. Τί ἄλλο ἠμποροῦσαν νὰ παίξουν παρὰ τὴν *Ἀντιγόνην*;... Καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς, — τί καλὴ σύμπτωσις! — ὁ νέος ποῦ θὰ ἤρχετο ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἐγνώριζεν ἤδη τὸν ρόλον τοῦ Κρέοντος, διότι εἶχε λάβῃ κάποτε μέρος εἰς μίαν παράστασιν τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἀρχαίων Δραμάτων. Τοὺς ἄλλους ρόλους, πολὺ μικροτέρους, εὔκολα θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τοὺς μάθουν. Μόνον ποῦ τοὺς ἀντέγραψαν, τοὺς ἐμισόμαθαν κηρόλα, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰρχίσουν δοκιμές.

* * *

Μίαν ἡμέραν, ἡ κυρία Δωροθέα, ἀνερχομένη τὸν λόφον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο κτισμένη ἡ ἐξοχικὴ οἰκία, ἤκουσε μακρόθεν κάτι παράξενα μουγγρητά, τὰ ὁποῖα τῆς ἐφάνησαν ὅτι ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ σπίτι της... Ἀνήσυχος, ἐτάχυνε τὸ βῆμα: ἐγίνετο δοκιμὴ εἰς τὴν ἰσόγειον αἴθουσαν. Οἱ νεαροὶ ἐραστέχναι εἶχαν ἀνακαλύψῃ, ὅτι ἡ ἰσόγειος αὐτὴ αἴθουσα ἦτο ἀκριβῶς ὅ,τι ἐχρειάζετο· πουθενὰ ἄλλως τε δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ εὕρουν σκηνὴν τόσῳ μεγάλην, διὰ νὰ κινοῦνται ἐπ' αὐτῆς ἐλευθέρως οἱ ἠθοποιοί, ὁ κορυφαῖος, οἱ φύλακες καὶ οἱ Θηβαῖοι γέροντες τοῦ χοροῦ. Ἐκτὸς τούτου, ἕνας μαραγγὸς τοῦ χωρίου προσεκλήθη νὰ δώσῃ μίαν ματιὰν καὶ μίαν συμβουλήν, εἶπε δὲ ὅτι ἦτο εὐκολώτατον νὰ γίνῃ μία ἐξέδρα ἐμπρὸς εἰς τὰ παράθυρα, ἐν τῶν ὁποίων, χαμηλὸν ἕως τὸ ἔδαφος τοῦ δρόμου, ἠμποροῦσεν ἐξαίρετα νὰ χρησιμεύσῃ ὡς θύρα, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἁπλοποιοῦσε τὰς ἐξόδους τῶν ἠθοποιῶν, ἀφοῦ ὁ δρόμος ἦτο συνήθως ἔρημος ἀπὸ τὰς ὀκτὼ τὸ βράδυ.

Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ὑποδοχῆς δὲν εἶχαν προσδιορισθῆ ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὰς δὲν ὑπῆρχε λόγος νἀνησυχήσῃ κανείς. Ἄλλως τε αἱ δοκιμαί, ἡ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν δραστηριωτέρα, ἀπησχόλει τώρα ὅλους, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν συνετὴν οἰκοδέσποιναν, ἡ ὁποία, παρασυρθεῖσα χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, συνειργάζετο μετὰ τῶν ἐραστεχνῶν.

Ὁ Κρέων, ὁ μᾶλλον πεπειραμένος, ἔχων καὶ φυσικὸν τάλαντον ἠθοποιοῦ, κατώρθωνε νὰ μεταδίδῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν φλόγα του, ἐργαζόμενος δὲ ὁλονὲν διὰ τὴν ἰδικήν του ἐνδυμασίαν,

παρεῖχε σχέδια καὶ συμβουλὰς διὰ τὰς ἐνδυμασίας τῶν συναδέλφων του, καὶ κατεσκεύαζε δι' αὐτοὺς πολύτιμα κοσμήματα ἀπὸ καρτόνι καὶ χρυσόχαρτον.

— Δὲν μᾶς χρειάζονται ἑλληνικά, ἔλεγε, ἀλλὰ μυκηναϊκά.

Αἱ πάρα πολὺ σοφαὶ ὑποδείξεις του ἐσύγχυζαν ὀλίγον τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ξεχωρίσουν τὸ κλασικὸν ἑλληνικὸν ἀπὸ τὸ μυκηναϊκόν. Μ' ὅλ' αὐτά, μετά τινας ἀποπειρας, ἡ κυρία Δωροθέα κατώρθωσε νὰ τυλίξῃ ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς μ' ἕνα μεγάλο σεντόνι καὶ μ' ἕνα μεταξωτὸν σκέπασμα τραπέζης τὴν μίαν τῶν θυγατέρων της, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ ὑποδυθῇ ἕνα γέροντα Θηβαῖον. Ἡ αὐτοσχέδιος ἐνδυμασία δὲν ἦτο ἴσως καθαρῶς μυκηναϊκή, ἐσχημάτιζεν ὅμως ὡραίας πτυχάς, ἄφινε γυμνοὺς τοὺς βραχίονας, καὶ ὅταν τὸ δεκαοκταετὲς πρόσωπον ἐστεφανώθη μὲ μίαν λευκὴν περούκαν καὶ ἐκαλύφθη κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ μίαν μακρὰν γενειάδα, τὸ σύνολον ἐκρίθη ἀρκετὰ ἐπιτυχημένον, δι' ἐπιεικεῖς τουλάχιστον θεατάς.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Dupin deSaint-André]

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Μία τροποποίησις

Ἡ πρώτη Κλήρωσις ἀνεβλήθη διὰ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Μαρτίου

Ἡ πρώτη Κλήρωσις τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως διὰ τὸ 1909 ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰανουαρίου καὶ νὰ συμπεριλάβῃ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶχαν πληρώσῃ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης συνδρομήν, οἱαδήποτε διαρκείας, ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ συμπεριελαμβάνετο ἡ 28 Φεβρουαρίου.

Ἡ δευτέρα κλήρωσις θὰ ἐγίνετο τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἀπριλίου καὶ θὰ συμπεριελάμβανεν ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης πληρονομένη συνδρομὴ θὰ συμπεριελάμβανε καὶ τὴν 31 Μαΐου.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνεγράφησαν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ὁλονὲν ἐγγράφονται πολλοὶ τρίμηνοι συνδρομηταί, οἱ ὁποῖοι, ἂν ἡ Α' Κλήρωσις ἐγίνετο ὡς ὡρίσθη, δὲν θὰ ἐλάμβαναν μέρος οὔτε εἰς αὐτήν, οὔτε εἰς τὴν ἑπομένην, διότι ἡ συνδρομή των δὲν συμπεριλαμβάνει καὶ τὴν 31 Μαΐου, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον νομίζω ἄδικον, — ἐσκέφθην νὰ τροποποιήσω τοὺς ὅρους τῆς Κληρώσεως ὡς ἑξῆς:

Ἡ Α' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Μαρτίου, καὶ θὰ συμπεριλάβῃ τοὺς ἐγγραφέντας ἢ ὁλονὲν ἐγγραφομένους, εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνεται ἡ 28 Φεβρουαρίου.

Ἡ Β' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰουνίου, — ἡ Γ' Κλήρωσις τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Σεπτεμβρίου — καὶ ἡ Δ' τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Δεκεμβρίου.

Μὲ τὴν τροποποίησιν αὐτήν, ὅποτε καὶ ἂν ἐγγραφῇ κανεὶς συνδρομητής, πάντοτε θὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς μίαν τοὐλάχιστον Κλήρωσιν.

Αὐτὸ συμφέρει πολὺ καὶ εἰς τοὺς Ἑσπαθώνοντας. Διότι θὰ εἰμποροῦν νὰ ὀπόσχονται εἰς τοὺς ἐγγραφομένους, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ συμμετοχὴν εἰς τὸ πλούσιον Δαχεῖον τῆς Διαπλάσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ τυχηρότερος κερδίζει μίαν Μετοχὴν τῆς Τραπέζης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα λέγει εἰς τὰ τέσσαρα παιδιά της, Φούλαν, Τάκην, Ἀλέκον καὶ Κωστάκην:

— Τὸ μεσημέρι θὰ σᾶς κάμω καπαμᾶ!

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀλέκος, ἔντρομος:

— Καὶ τοὺς τέσσαρες, μαμμά;!!!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοκράτορος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Την προσεχῆ Δευτέραν, 2 Φεβρουαρίου, ὥρα 6 μ. μ. εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, ὁ κ. Γρ. Ξενάκουλος (Φαίδων) θὰ ὁμιλήσῃ «περὶ τοῦ νέου ἑλληνικοῦ δράματος ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀρχαίαν τραγῳδίαν». Εἶνε ἡ ἑβδόμη αὐτὴ ἀπὸ τὰς φιλολογικὰς διαλέξεις, τὰς ὁποίας διωργάνωσε φέτος εἰς τὸ Ὠδεῖον ἡ γαλλικὴ ἐφημερὶς «Monde Hellénique». Κάθε Δευτέραν, ἐν συρροῇ τοῦ καλλιτέρου κόσμου, ὁμιλεῖ ἐκεῖ ἕνας λόγιος ἀπὸ τοὺς γνωστοτέρους μας. Ὅσοι ἀγαπᾶτε τὸν συγγραφέα τῶν «Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν» πηγαίνετε μεθαύριον νὰ τὸν ἀκούσετε. Ἡ εἴσοδος εἶνε μόνον μία δραχμή. Ἡ δὲ διάλεξις θὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ διοφόρους ἀπαγγελίας τῶν ἐρασιτεχνῶν Θεώνης Παππᾶ καὶ Γ. Ἀναστασιάδου.

Ὅλα τὰ ἔλαβα, *Μητερικὴ Στοργή*. Κ' ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω τὴν χαρὰν μου ποῦ ἀποκτῶ μίαν τόσῳ καλὴν φίλην, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι μὲ ἀγαπᾷ πολύ. Γράφε συχνὰ καὶ λάμβανε μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς.

Ναί, *Δάκρυ Ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ*, λαμπρὰ πηγαίνει τὸ ξεσπάθωμα τοῦ Πανελληνίου Ἰωνικοῦ Συλλόγου σας. Καὶ βέβαια θὰ κάμῃ θαύματα, ἀφοῦ ἔχῃ ἕως τώρα 60 μέλη. Διαβίβασε τὰ συγχαρητήριά μου εἰς τὸ Συμβούλιον, ἀφοῦ κρατήσῃς καὶ σὺ τὸ ἀνάλογον μέρος.

Περιπλανώμενε Ἀθηναῖε, Ἑλληνίς, Μελαγχολικὸ Ἑλληνόπουλο, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὡραίας κάρτες καὶ ἀντεύχομαι αἴσιον τὸ ἀρξάμενον ἔτος.

Μὲ χαροποιεῖ, ἀλλὰ δὲν μ' ἐκπλήττει ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς νέας μας φίλης. Ἔτσι ἐνθουσιάζονται ὅλοι, εὐθὺς ἅμα λάβουν τὰ πρῶτά μου φυλλάδια. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ποῦ ἐζήτησες.

Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά, *Ἄνθος τοῦ Ταϋγέτου*, καὶ ἐπιθυμῶ τώρα νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Πολὺ εὔμορφο τὸ γραμματάκι σου. Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν θὰ σὲ ἰδῶ καμμίαν ἡμέραν καὶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Ἰδιαιτέρως μ' εὐχαρίστησεν ἡ πρώτη ἐπιστολή σου, *Ἀπόλλων*. Ναί, δυστυχῶς, ἐπεκράτεῖ ἡ ἰδέα, ὅτι τὸ περιοδικόν μας εἶνε καλὸν διὰ μικρὰ παιδία μόνον· ἀλλὰ σεῖς ποῦ τὸ γνωρίζετε, πρέπει πάντοτε νὰ λέγετε καὶ νὰ κηρύττετε ὅτι εἶνε περιοδικὸν προπάντων δι' ἐφήβους.

Ἐδῶ δὲν ἔρχονται ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες — μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ὁ φίλος μου *Νέστωρ Ε.* — ἀλλὰ σὺ μὲ πάρηγορεῖς. Ὅταν σὲ ἀναγινώσκω, νομίζω ὅτι εὑρίσκομαι μεταξύ σας, μέσα 'στὰ Ἑλληνόπουλα, κοντὰ στοὺς γονεῖς καὶ στοὺς φίλους μου... Λαμβάνω τακτικὰ τὰ φυλλάδιά σου, τὰ ὁποῖα δεικνύω εἰς τοὺς Γαλλόπαιδας. Ἔχουν καὶ αὐτοὶ ἕνα περιοδικόν, τὸν «Μικρὸν Γάλλον» ὅπως ἐσύ, ἀλλὰ εἶνε 15 μόνον ἐτῶν, ἐνῷ σὺ εἶσαι 31. Καὶ οἱ Γαλλόπαιδες ζηλεύουν...»

Ἔστειλα, *Ροκοβίνα*, τὸν χάρτην τῶν Λύσεων ποῦ ἐζήτησες. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ διὰ τὰς πληροφορίας τῆς πρώτης ἐπιστολῆς σου. Καὶ ἐγὼ ἐλπίζω ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους νὰ γράφῃς καλλίτερα, — ἀρκεῖ νὰ μοῦ γράφῃς τακτικὰ διὰ νὰ συνειθίσῃς.

Ἔχε ὑπομονήν, *Ταυγετὲ Κύριε*, καὶ θὰ ἰδῇς διατί τὸ μυθιστόρημά μας ὀνομάζεται «Κοσμοκράτωρ». Σᾶς ἐπιφυλάσσονται πολὺ μεγάλαι ἐκπλήξεις!

Παγωμένε Ἕβρε, τὸ ἔμμετρον «Εὐχαριστήριον Ἀναγνώστου» πολὺ ὡραῖον καὶ σ' εὐχαριστῶ. Τὸ αἰνιγμά σου ὅμως δὲν δημοσιεύω, διότι στέλλεται παρὰ τὸν Κανονισμόν, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ σὲ παραπέμπω. (Ὁδηγός, Κερ. Γ'.)

Πολὺ εὐχάριστον εἴδησιν μοῦ δίδεις, *Ἰδανικόεις*. Ἡ ἀγαπητή μας *Αἰγυπτία Βασιλόπαις* ἔγινε καλά! Τί χαρά μου! Πές της νὰ μοῦ γράψῃ μόλις δυνηθῇ.

Ἱππότα Δαλβερτί, σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ ποῦ παρεκάλεσες τὸν πατέρα σου κ' ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν ἐφημερίδα του τὴν Ἀγγελίαν τῆς Διαπλάσεως.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: Ὁ *Ἐθνομάρτυρας* (0) μὲ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Πομπεινὴν Φλογέραν*, *Ριγολέττον*, *Παλλάδα*, *Μακεδόνισσαν* — ἡ *Εἱμαρμένη* (0) μὲ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Αὐτοκράτειραν τῶν Βαλκανίων*, *Φαληρινὴν Αὔραν* — ὁ *Ταπεινὸς Κύριος* (0) μὲ *Ἑλληνίδα Σμυρναίαν*, *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν*, *Ἄτομον τοῦ Βοσπόρου*, *Χρυσοκόμην Ἀπόλλωνα*, *Λήθην*, *Δρυάδα*, *Κουροπάτκιν* — τὸ *Ἰδανικὸν Μειδίαμα* (0) μὲ *Ἀπολεσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Τέκνον τῆς Ἐρήμου*, *Κυνηγὸν τῆς Ἐρήμου*, *Μυροβόλον Ἴον*, *Καστανὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Μιμόζαν*, *Ἐλπιδοφόρον* — ἡ *Ἰδανικὴ Μορφὴ* (0) μὲ *Δάκρυ Ὑποδούλου Ἕλληνος*, *Δοῦκα τῆς Σπάρτης*, *Ἄνθος Ταϋγέτου*, *Αἱμοσταζουσαν Καρδίαν*, *Ριγολέττον*, *Ἀγκαθάκι* — ἡ *Νάρκη* (0) μὲ *Ἀστρον Ἑσπερινόν*, *Αὐτοκράτειραν τῶν Βαλκανίων*, *Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας*, *Γλυκοχάραμα*, *Φαληρινὴν Αὔραν*, *Ἑλληνίδα Σμυρναίαν* — ὁ *Πονεμένος Διαβάτης* (2) μὲ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Νυκτοκόρακα*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια.]

Τὰ περυσινὰ ψευδώνυμα. — Ὑπενθυμίζω καὶ πάλιν, ὅτι ὅσοι θέλουν νὰνανεώσουν τὸ ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, πρέπει νὰ τὸ κάμουν μέχρι τῆς *28 Φεβρουαρίου* τὸ βραδύτερον. Διότι, μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἡ κυριότης οἱουδήποτε ψευδωνύμου τοῦ 1908, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἔγκρισιν.

Νέα ψευδώνυμα: *Νεαρὰ Ἑλληνίς*, κ. (Ε.Θ.) *Ἀπόλλων*, α. (Δ.Κ.) *Εἱμαρμένη*, κ. *Παροδικὸν Ὄνειρον* κ. (καὶ ὄχι *Παροδικὸν Πτηνὸν* ὡς κατὰ λάθος ἐτυπώθη εἰς τὸ 5ον φύλλον) *Ροκοβίνος* α. (Π.Ξ.) *Πτερυγίζουσα Δόξα*, α. (++;) *Ἰωνικὴ Μοῦσα* κ. (;!;) *Σμυρναῖος Κῆρυξ*, α. (Σ Σ.) *Μπλὲ Φιαγκάκι* κ. (Ν.Β.) *Ἰδανικὸν Μειδίαμα*, κ. *Ἰδανικὴ Μορφή*, κ. *Πατριώτης τοῦ Ὁμήρου*, α. (Σ.Τ.) *Μητερικὴ Στοργή*, κ. (Α.Β.) *Θεοδώρα ἡ Κυπρία*, κ. (Θ.Α.) *Κυπριώτικο Διαβολάκι*, κ. (Θ.Α.) *Χαρούμενη Καρδιά*, κ. (Θ.Α.) *Κρητικὸν Ἰδεῶδες*, α (Α. Σ.) *Πρόμαχος τῆς Ἰδέας*, α (Θ. Σ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἐθνομάρτυρας* α. *Γαλανόλευκος Σημαία*, α. *Πλοίαρχος Νέμος*, α. *Κόρη τῆς Μακεδονίας*, κ.

Νάρκη, κ. Αὐτόνομος, α. Ὀνειρεμένη Πατρίδα, α.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πατριώτην τοῦ Ὁμήρου* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ὀνειροπόλον Κρῆτα* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα·) *Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου* (χαίρω πολὺ δι' ὅσα γράφεις· μὴ μὲ ξεχνᾷς·) *Ζαππίδα* (ἔλαβα τὸ δελτάριόν σου·) *Ἀριδολούριδο* (θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὰ ξεσπαθώματα· εὖγε!) *Νάρκην* (προσπάθησε νὰ ποβάλῃς τὴν κακὴν αὐτὴν συνήθειαν τῆς ἀναβολῆς καὶ γράφε μου εἰς τὸ ἑξῆς τακτικά·) *Ἰδανικὸν Μειδίαμα* (ἔστειλα τετράδια Μ. Μυστικῶν· χαιρέτισέ μου τὴν ἀδελφήν σου·) *Ἀθ. Παν.* (καλὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, ἀλλὰ γνωστά· νέα δὲν ἔχεις;) *Ἀπολεσθεῖσαν Ἐλπίδα* (ἔλαβα·) *Πνοὴν Ψυχορραγοῦντος Ἀγγέλου* (πολὺ εὐχαρίστως θὰ ναγνώσω τὰ ποιήματά σου.) *Φιλόπατριν Ἑλληνα* (τί νὰ γίνῃ! ἐγὼ βεβαίως σοῦ τὸ ἔστειλα·) *Εἱμαρμένην* (ἔστειλα κάλυμμα τοῦ 1908·) *Ποδάρκην Ἀχιλλέα* (χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετεινά μου μυθιστορήματα·) *Μαυροθαλασσίτην* (τὸ ἐλάττωμα ποῦ ἀναγνωρίζομεν, εἶνε ἤδη διορθωμένον κατὰ τὸ ἥμισυ· εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ δώσῃς πλέον ἀφορμὴν παρατηρήσεως·) *Αἱματοκυλισμένην Χώραν* (πῶς θὰ ἐζήλευαν οἱ μικροὶ Ἀθηναῖοι ἂν ἐδιάβαζαν τὸ γράμμα σου! φαντάσου ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἐχιόνισε φέτος·) *Παροδικὸν Ὄνειρον* (σοῦ ἔγιναν καὶ οἱ δύο χάρες· εἶσαι εὐχαριστημένη;) *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* (σοῦ ἔστειλα τὴν ὑπ' ἀριθ. 948 ἀπόδειξιν καὶ ἐδημοσίευσα εἰς τὸ 7ον φύλλον τὴν Θ, 113 Μικρὰν Ἀγγελίαν·) *Κόρην τῆς Μακεδονίας* (ἔστειλα· ἀσπασμοὺς εἰς τὸν Γῶγον·) *Πιεργυζίουσαν Δόξαν* (πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς καὶ τὸ ὄνομα, διὰ νὰ τὴν συστήσω·) *Λάτριδα τῆς Ἑλλάδος* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ρήγαν Φερραῖον* (δεκταί·) *Ζήτω ἡ Χίος* (ἔστειλα·) *Ἰωνικὴν Μοῦσαν* (Ἀσκήσεις ὄχι· δὲν εἶνε ἀκόμη καιρός· θὰ σᾶς 'πῶ πότε·) *Δόφον τοῦ Γάνου* (ἔγινε δεκτή·) *Ἰδανικὴν Μορφὴν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 *Ἰανουαρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ *προσεχές*.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 *(οἱ ἑξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ ***10***ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 *(οἱ ἑξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24)* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1908)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. ***3*** ταχυδρομικῶς ***3,50.***
Χρυσόδ. φρ. ***6*** ταχυδρομικ. ***6,50.***

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. ***7.*** Χρυσόδετ. φρ. ***10.***

Τόμοι 3: τῶν ἐτῶν 1906, 1907 καὶ 1908, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. ***8.*** Χρυσόδετ. φρ. ***10.***

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 17 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 17 Μαρτίου.

73. Δεξίγριφος.

Ἄρθρον θηλυκὸν τὸ πρῶτον
Τἄλλό μου ζητεῖ νερόν·
Τ' ὅλον μου εἰς τὴν Ἑλλάδα
Κ' εἰς τὰς πόλεις τῶν λουτρῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρώματος τῆς Καρδίας

74. Στοιχειόγριφος.

Θεότητος ἀγρίας
Τὸ ἰῶτα θἀποκλείσῃς,
Καὶ πόλιν τῆς Ἑλλάδος
Ἀμέσως θ' ἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἐλευθερίας.

75 Τονόγριφος.

Κάποιος βασιλεὺς ἀρχαῖος
Κίνησε τὸν τόνον μόνον,
Καὶ δειλὸν ἔγινε ζῶον
Τῶν δασῶν καὶ τῶν δρυμώνων.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰσμήνης Κακούρη.

76. Ἀναγραμματισμός.

Οὔτε γέρος, οὔτε νέος,
Οὔτε καὶ παιδὶ δὲν εἶμαι...
Καὶ ἀναγραμματισμένον
Μέσ' 'στὴν κουβαρίστρα κεῖμαι.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Δακτυλίδι

77. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ χώρα τῆς Τουρκίας.
★ + ★ =Θεά.
★ ★ + ★ ★ =Δένδρον.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ =Νῆσος Ἑλλάδος
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ =Κάτοικος χώρας [ἑλληνικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτίλου.

78—80. Συμπλήρωσις Φράσεων.

1) Πολλοὶ — ἐοικότες — εἰσί.
2) Χάριτας — καὶ — ἀποδοῦναι.
3) Ὁ — ὡς — λυπεῖ —.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Διαφανὲς Δάκρυ.

81. Φύρδην-Μίγδην.

Ὀδουὺλ ρακέσινε ἰσπᾶ μὴ σῶταυ νομόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Κῦμα.

82. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἀρχαῖον βασιλέα, κτίστην ἐνδόξου πρωτευούσης, ἥτις ὠνομάσθη ἐκ τοῦ ὀνόματός του· τὰ δεύτερα γράμματα κοινὸν δημητριακόν, καὶ τὰ τρίτα δυστυχῆ Θηβαῖον βασιλόπαιδα.

1, Μέγας ὄφις· 2, Ἀρχαῖος βασιλεύς· 3, Μῖγμα, πολτός· 4, Ἀέριον· 5, Τεμάχιον ξύλου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τῶν Δασῶν.

83. Μικτόν.

κτιτν-ααω-τμττν-αη-φλς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λουλουδι τοῦ Βουνοῦ.

84. Γρῖφος.

Ν
ρητὸν — ἰδοὺ ἰδοὺ ὤν ἰδοὺ ἰδοὺ λῆ.
Θ Μ — ἰδοὺ ἰδοὺ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀθηναίου Α. Κλεώπα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 3.

14. Ναυσικᾶ (ναῦς, ι, κᾶ.)—15. Πηνειός (πῆ, νεῖ, ὁς.)—16. Σαῦρα-κῦρα.—17. Σάλος -ἄλσος.

18. Α Τ Κ
Ν Λ Υ
ΑΚΖ
ΚΟΡΙΝΝΑ
ΚΤΑ
Ο Ο Η
Σ Σ Σ

19. Α
ΚΡΕ-ΜΑ-ΘΡΑ
Α-ΜΑ-ΖΟ-Ν Ι-ΟΣ
ΘΡΑ-Ν Ι-ΟΝ
ΟΣ

20. ΚΑΙΣΑΡ (Αἴας, Ἰκαρία, σκιά, Ρᾶ).—21. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ. (ΑαΟκόων, ὁΚΤΑπους, ΑἰΒΙος, ΕΔΑ, ὁΝΟΣ).—22. Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος Εὐριπίδης, ἀνδρῶν δ' ἁπάντων σοφώτατος Σωκράτης.—23. *Μὴ δικδικοῦ* (Μῆ-ἐκ δι κου.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ μόνον μὲ δεσποινίδας, πανταχόθεν, ἀπ' εὐθείας. Ἡ Διεύθυνσίς μου: ***Εὐανθία Χ. Δικαίου, Πύργον*** (Ἠλείας). *(Θ, 125)*

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ πανταχόθεν· βραδεύω τὰ ὡραιότερα δι' ἑκατὸν καλλιτεχνικῶν Δελταρίων. Διεύθυνσις: Λόφος τοῦ Γάνου, P. O. Box 148, Farmington Conn. (U. S. A.). *(Θ, 126)*

Ἀκοῦμε ἀπὸ τὰ πέρατα, τρελλή μας *Κορμαζόλα*· τρανομαχᾶῃς ν' ἀκουᾷς μὲ φοῦρκα καὶ μὲ φόρα πᾶς μας τίνος κατάδικον ἐκτέλεσι ἀναμένεις κ' ἄλο ἀκουᾷς κι' ἀκούνιστη, ὦ *Κορμαζόλα*, μένεις;!!
Πονεμένος Διαβάτης, Λόφος τοῦ Γάνου, Φωνὴ τῆς Πατρίδος. *(Θ, 127)*

Ἰδρύθη λαχεῖον ὑτὲρ ἀπόρων, ἕκαστον λεπτὰ 20 Οἱ βουλόμενοι ἀπευθυνθήτωσαν Συλλόγῳ «Κνωσσός», Ἡράκλειον Κρήτης. Κλήρωσις 1 Μαρτίου. *(Θ, 128)*

Ἀνταλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Demètre Hazzopoulos, Petit National Han, 15. Galata, Constantinople. *(Θ, 129)*

Μετὰ σοβαρὰν ἀσθένειαν ἐνὸς καὶ πλέον μηνός, μᾶς ἐπανῆλθε καὶ πάλιν ὑγιέστατο τὸ φίλτατον *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*. Ἡ χαρὰ ἡμῶν εἶνε ἀπερίγραπτος ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ προσφιλεστάτου *Μενεξεδένιου* μας... Εἶν' ἀληθὲς δυσάρεστον κανεὶς νὰ τὸ γνωρίσῃ, διότι πρέπει ἀπ' αὐτὸ ποτὲ νὰ μὴ χωρίσῃ. Σιδερένιο νᾶσαι.—***Ποθητὴ - Διονυσία.*** *(Θ, 130)*

Ὁ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΙΩΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ***Σμύρνης***, διορίζει εὐχαρίστως ἀντιπροσώπους του τοὺς κ. κ. ***Ἐμμανουὴλ Ἀναγνωστόπουλον, Ἀϊδίνιον, Χρῆστον Μοσχοβίτην, Βόλον***, καὶ ***Μιχαὴλ Καλλιγᾶν, Σῶκια***, πρὸς τοὺς ὁποίους δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ γίνωσι μέλη.
Ζητοῦμεν ἀνταποκριτὰς καὶ μέλη ἀλλαχόθεν. *(Θ, 131)*

Ἄνθος Χίου, *Ἐθνικὸν Στόλον*. — Θερμὰ πέμπω συλλυπητήρια ἐπὶ θανάτῳ προσφιλοῦς πατρός των. — ***Γεώργιος Κυρλαγκίτσης.*** *(Θ, 132)*

Ἐγκαρδίως συλλυπούμεθα *Ἄνθος Χίου* καὶ *Ἐθνικὸν Στόλον*. — ***Ἑλληνὶς Μητέρα, Αἰγυπτία Βασιλόπαις.*** *(Θ, 133)*

Λυπούμεθα πολύ, Λατρεύμενοι, ποῦ δὲν ἐντρέπεσθε ζητοῦντες τὴν συνδρομήν μας, ἐνῷ γνωρίζετε καλῶς ὅτι ὑποστηρίζομεν «Αἰγυπτιακὴν Ἕνωσιν».—***Ἀμαδρυάς, Χατζηκουμπούρας, Σκληρὰ Εἱμαρμένη, Μπεκροκανάτα.*** *(Θ, 134)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάκιου.